

KDYŽ (SE) NEPŘÍTEL ZLOBÍ

KÁZÁNÍ DANA KAŠLÍKA

Základní text: 2S 1,17-27

Po dočtení této oslavné písně opěvující krále Saula se nám zdá, že David, autor tohoto textu, je s králem Saulem velký přítel, že si Saula váží, že ho uznává, obdivuje, skládá mu pocty. Lapidárně řečeno má jej rád. Zkusme si však projít pár momentů z Davidova života, abychom zjistili, jaký vztah mezi sebou opravdu měli.

Davidově hvězda začala prudce stoupat od chvíle, kdy zanechal pasteveckých povinností a stal hlavním hudebníkem na královském dvoře. K této profesi mu po porážce obra Goliáše přibyla i zodpovědnost za válečné výpravy, takže se stal dobově řečeno, vojenským kapitánem. Jeho kariéra se slibně vyvíjela až do chvíle, kdy narazil na žárlivost svého šéfa Saula. Ten se mu od chvíle, kdy zjistil, že se David stává populárnějším než on sám, snažil ztrpčovat život. Nejprve po něm ve vzteku dvakrát po sobě mrská kopím, pak jej posílá do předem prohraných bitev, jeho vytouženou nevěstu „daruje“ jinému ženichovi a nakonec se jej snaží dokonce i zabít. Proto musí David utéci z domova, zanechat své povolání, svůj dům, své blízké a ukrývat se před Saulem, který jej pronásleduje a snaží se jej zlikvidovat.

Už vás někdo v práci připravil o vaše postavení? Už vám někdo ublížil? Pomlouval vás? Chtěl vás veřejně shodit a zesměšnit? Zkusme si v duchu zašeptat jeho jméno. Jak mít takového člověka opravdu rád?

Vraťme se ale zpět k Davidovi. Je jeho píseň po Saulově smrti opravdu upřímná? Je možné, že David Saula miloval i po tom všem, co mu Saul provedl? Je vůbec v lidských silách milovat svého nepřítele? Je přirozené mít rád ty, kteří nám ubližují? Davidův žal po Saulově smrti nebyl vztahem předstíraným. Důkazem toho je celý jeho život. Sestra Whiteová k tomu poznamenává: „Davidův žal nad smrtí Saulovou byl upřímný a hluboký, jak to odpovídalo jeho šlechtné povaze. Neradoval se z pádu svého nepřítele. Překážka, která mu bránila v nástupu na trůn Izraele, byla sice odstraněna, ale David se z toho netěšil.“ V Davidově jednání vidíme něco nadlidského. Něco, co nám lidem není vlastní. David nejedná přirozeně. On miluje svého úhlavního nepřítele. V Davidově jednání se zračí cosi božského.

Proč David Saula miluje? Co způsobuje, že je takové lásky schopen? Podívejme se na čtyři momenty z Davidova života, pomohou nám odhalit tajemství původu jeho lásky k Saulovi.

1. Rozhodnutí pro Boha. David se na začátku svého života rozhodl jít cestou, která se neřídí lidskými tužbami, ale božskými ideály. Odpověděl na Boží lásku rozhodnutím odevzdat se mu. Sestra Whiteová k tomu dodává: „...a když poznal, že láska Boží prostupuje celý jeho život a provází ho na každém kroku, zachvělo se jeho

srdce vroucí láskou a vděčností.”

2. Rozhodnul se pro Boha CELE. V 1 Kr 11,6 se píše, že se David, na rozdíl od Šalomouna, odevzdal Bohu cele. Co si představit pod pojmem „dát se Bohu cele“? V 1 Kr 11,4 se dočteme, že Šalomounovi odklonilo mnoho žen jeho srdce, takže nebylo cele při Hospodinu. Jak ovšem mohl Šalomoun vědět, že mnoho žen odkloní jeho srdce od Hospodina? V 5. Moj 17,17-19 je zapsán zákon pro krále, kde Hospodin doporučuje, ať nemá král mnoho žen, aby se jeho srdce neodvrátilo od Hospodina. Také je tam napsáno, že si má tento zákon pravidelně předčítat. Šalomoun tedy věděl, jak se má jako král chovat. Protože ale bylo dobovým zvykem, že mnoho králových žen znamená požehnané království, rozhodl se povýšit dobový zvyk nad Boží slovo. Když se vědomě rozhodneme povýšit lidské zvyky a jednání nad Boží slovo, vystavujeme se nebezpečí „neodevzdat se Hospodinu cele“. Že právě to bylo původem Šalomounova pádu, nemusím snad ani připomínat. Neodevzdat se Hospodinu cele, znamená vědomě neodevzdat Bohu všechny své plány a stavět vlastní názory nad Boží slovo.

3. David Hospodinu důvěřoval. Věřil, že Hospodin vede jeho život stejně tak, jako život jeho nepřátel. Proto se nezabýval tím, jak se svému příteli něco odplatit, byl si totiž vědom toho, že Hospodin má ve své dlani i jeho nepřitele. Příběh z 1 S 26,7-19 jasně dokládá, že David si nechtěl špinit ruce vraždou choromyslného krále, protože věřil, že jej má ve své moci sám Hospodin. Ani svým přátelům nedovolil, aby proti němu zasáhli. Věřil, že Hospodin pro něj určitě připravil jiné řešení, než aby musel vztáhnout ruku na člověka Hospodinem pomazaného.

4. David každodenně chodil s Bohem. Jak jinak si vysvětlit spoustu žalmů, oslavujících Hospodinovy činy. Jak jinak pochopit spoustu modliteb a písní, zrcadlících Davidův každodenní život prožívaný v úkrytu Nejvyššího.

Podívali jsme se na Davidův život ze čtyř různých pohledů, které nám ukazují, jaký David byl a kde bral sílu k „boji“ proti svému největšímu nepříteli.

Nutno však podotknout, že každý příběh nekončí takovým „happy endem“ jako ten Davidův. Například Ježíšovi nepřátelé byli úspěšnější než Saul, dovedli Ježíše až na kříž. Přesto na ně Ježíš z kříže s láskou pohleděl a řekl: „Bože odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“. Ježíš nás na příkladu svého života vybízí k milování nepřátel (Mt 5,43-48). Vždyť ti, kteří milují pouze své přátele, se nijak neliší od farizeů a zákoníků. Každý člověk zcela přirozeně miluje své přátele. Ježíšovi následovníci jdou dál. Modlí se za své nepřátele a milují i ty, kteří jim ubližují, pronásledují je a nenávidí.